היד נשארה תלויה

ידו של כרים ח'אלף, ראש עיריית רמאללה, שהושטה למושל הצבאי של הגדה, תת־אלוף בנימין („פואד") בן־אליעזר, נשארה תלויה באוויר. בתמונה נראים אלוף פיקוד המרכז, משה („מושה וחצי") לוי, המושל וראש העיר לפני שעלו לחדרו של ח'אלף בבניין העירייה. באותה שיחה צעק פואד על ח'אלף, ואיים לגרשו ולאסרו. המושל התעלם מניפוץ שמשות המכוניות בלילה הקודם לביקורו.

שכחו לפתע את מאורעות אותו הלילה ואת הנזק שנגרם, סתם ככה, למכוניות תושבים שישנו באותה עת. היה להם עיסוק חשוב יותר: מציאת ילדים שניפצו זגוגיות של כמה מכוניות ישראליות.

חקירת השלטונות התנהלה בעצלתיים. רק שלושה ימים אחרי המיקרה, השלימו החוקרים את התמונה. כיום נמצאים בידיהם שמותיהם של כל המתנחלים ש־השתתפו בניפוץ השמשות ותיאורים מדויי־קים שנמסרו על־ידי בעלי מכוניות ש־העזו לצאת לרחוב עם הישמע קולות הניפוץ. התיאורים היו כה מדוייקים (ציציות, מעילים, צבע שיער, זקנים ומאפיינים אחרים) שאפילו עיתונאים ה־מסקרים את ההתנחלויות יכלו לזהות את הפורעים רק על פי התיאור.

ראש עיריית רמאללה, כארים ח'אלף, הבין עוד בשלב מוקדם ביותר של היום, שהמימשל אינו מתכוון לנקוט אמצעים מידיים כדי לגלות את הפורעים שבאו מההתנחלויות. בשיחה שהיתה לו עם ממלא־מקום מושל רמאללה, רב־סרן עב־גוף בשם שמוליק, סרב זה להתייחס לנו־שא. שמוליק, על פי הוראות שקיבל ב־שיחת טלפון ממפקד איזור יהודה ושומ־רון, תת־אלוף בנימין („פואד") בן־אלי־עזר, הסכים לשוחח עם ח'אלף רק על זריקת האבנים הנגדית של כמה מילדי רמאללה ולהזהיר אותו שלא „להתסיס את האווירה."

קשה היה, אפילו לכארים ח'אלף, לשמור על השקט ברמאללה באותו היום. אפשר היה לחתוך את המתח ש־באוויר בסכין. מאות החיילים ושוטרי מישמר הגבול, שהובהלו לרמאללה ושר־טטו בקבוצות ובצמדים ברחובות העיר, הנגמ"שים של מישמר־הגבול והקומנד־קרים של צה"ל, ש„הראו נוכחות", אף הם הוסיפו למתח.

אל מישרדו המרווח של ח'אלף, הצופה על אחד הגנים היפים של רמאללה הגי־עו עוד בשעות הבוקר ראשי־ערים מהס־ביבה. המימשל ניסה למנוע מראשי־הערים להגיע למה שהוא כינה „כינוס בלתי־חוקי", אולם כמה מהם בכל זאת הצליחו להסתנן ולבוא לבניין העירייה. נוסף לראש עיריית אל־בירה, שאף היא הוכתה באותו הלילה, הגיעו ראשי הערים של בית סאחור, בית־זית וביתוניה. ראש העיר של חלחול וממלא מקום ראש עיריית בית־לחם, עוכבו שעה ארוכה ליד מחסום, ורק בשעות אחרי־הצהריים הצ־ליחו להגיע לעירייה.

בעיריית רמאללה נערכה ישיבה מיוו־חדת של העירייה, שבה השתתפו עוד נכבדים מהשטחים ואותם ראשי־הערים שהצליחו להגיע. בסיומה הקריא כארים ח'אלף, תוך כדי מחיאות־כפיים סוערות של הצעירים שהיו במקום ופקידות ה־עירייה, את החלטות הישיבה. היו אלה החלטות קיצוניות ביותר, תוצאה ישירה של העלבון העמוק בעיקבות ניפוץ ה־שמשות. קשה היה שלא להבחין באווירה של אין־אונים אצל תושבי רמאללה, ובעי־קר אצל בעלי המכוניות שנפגעו.

ח'אלף וחבריו החליטו להפיק את המי־רב מהנזקים שנגרמו להם ולגאוות תושבי עירם. הם הודיעו על שביתה כללית, אם כי לא ציינו מתי תיערך. הם החליטו על שיירת מכוניות פגועות שתיסע מרמ־אללה ואל־בירה אל מערב ירושלים, כדי שהיהודים מירושלים יוכלו לראות את מעשה הוואנדאליזם במו עיניהם. הישיבה החליטה גם להקים מישמר־אזרחי ברמ־אללה. „אם המימשל אינו יכול ואינו רו־צה להגן על חיינו ועל רכושנו, אנחנו צריכים לעשות זאת בעצמנו," הסביר אחד ממשתתפי הישיבה.

חרבות ולחיצת־יד

ב**תום הישיבה** הגיעה שיחת טלפון לבית העירייה. מפקד האיזור בן־אליעזר הורה לח'אלף ולשאר ראשי־הערים שהיו באותה עת בבניין להתייצב „מייד" במישרדי מושל רמאללה. אולם לפני שאלה הספיקו להיכנס למכוניו־תיהם, הגיעו ג'יפ צבאי ואחריו כלי־רכב חמושים כליווי. מהג'יפ יצאו אלוף פי־קוד־המרכז משה („מושה וחצי") לוי ומפקד האיזור בן־אליעזר.

על אף אירועי אותו הלילה והאווירה הקשה, לא איבד ח'אלף את נימוסיו. כשהוא ניצב על מדרגות בניין העירייה, הוא הושיט את ידו לפואר והזמינו להי־כנס פנימה. אולם נראה כי תרבות אינה עניין של דרגות אלא עניין של חינוך. כשהוא מעליב את ח'אלף בפני תושבי עירו, התעלם פואר מהיד המושטת והו־רה לראש־העירייה להיכנס אל המישרד. אלוף־הפיקוד נשאר בחוץ כשהוא שומר בגופו על דלת הכניסה. הוא לא הירשה לאיש מעובדי העירייה להיכנס לבניין.

צעקותיו של פואד על ח'אלף נשמעו גם ברחוב, שם המתינו תושבים ועיתו־נאים לסיום השיחה. רק אחר־כך התי־ברר כי השיחה היתה קשה עוד יותר מאשר נדמה למאזינים שברחוב. פואד האשים את ח'אלף בהסתה, ודרש ממנו לבטל את ההחלטות הישיבה. נציג המדינה שעדיין לא קמה היה יכול ללמד את האלוף מצבא המדינה הקיימת 33 שנה פרק בהילכות דמוקרטיה. „רק מי שהח־ליט יכול לבטל את ההחלטות," השיב ח'אלף לדרישתו של פואד. „צריך לכנס את הישיבה שנית, ורק אם משתתפיה יחליטו לבטל את החלטותיהם, הן יבוט־לו. לי אין סמכות לעשות כן."

פואד סירב להתייחס לארועי הלילה. הוא קיבל מח'אלף מידע, שאותו ידע קודם לכן, על משתתפי הפרעות, אך העמיד פנים כאילו אינו שומע. לעומת זאת הדגיש בפני ח'אלף את החומרה שהוא רואה בניפוץ מכוניות היהודים. באותה הזדמנות סיפר פואד לח'אלף כי רימון הושלך לעבר רכב ישראלי. איש מחיילי המימשל לא ידע על כך קודם לכן, ובוודאי לא ח'אלף. אחר־כך שיכלל פואד את סיפור הרימון ותירץ את ה־עובדה שאיש ברמאללה לא שמע התפו־צצות רימון באותו היום בכך „שהרימון לא התפוצץ."

אחר־כך בא שלב האיומים: „תראה," אמר פואד לח'אלף, „אנחנו נכניס אותך לבית־סוהר ואחר־כך נגרש אותך. נכון, יהיו שלושה או ארבעה ימים הפגנות של ילדים נגד הגירוש שלך, אבל תאמין לי שאחרי שבוע אף אחד ברמאללה לא יזכור מי זה כארים ח'אלף."

קריצה והפחדה

כ**שיצא פואד** מלישכתו של ראש־העיר הוא נראה חמור סבר, אך אפשר היה להבחין בקריצה ששיגר ב־החבא לאלוף שלו. הקריצה כאילו אמרה: „הצלחתי להפחיד אותו." ח'אלף עצמו יצא נדהם מהישיבה. פואד לא הצליח להפ־חיד אותו, אך הצליח להדהים אותו. רק לפני שבועות אחדים קרא ח'אלף הידד לצדק הישראלי, כשיצא זכאי במישפט שהוגש נגדו בעוון תקיפה דמיונית של שוטרים. עתה יודע ח'אלף כי לצדק הישראלי כמה פנים: אלה של שופטי בית־המישפט ואלה שיש להם חוקים ללא בית־מישפט.

אירועי השבוע שעבר ברמאללה לא היו אירועים פוליטיים. מתנחלי בית־אל ב' ועופרה אמנם ניסו והצליחו לגרום בעזרת האבנים ומוטות־הברזל להסלמה במתחים שבין ערביי השטחים לבין ה־מימשל, אך לגבי בעלי המכוניות שזכו־כיותיהם נופצו היה זה מעשה של ואנ־דאליזם פשוט ללא קשר לפוליטיקה. את זאת לא הצליח להבין פואד.

שיברי זכוכית של מכונית ערבית אינם דומים אצל מושל האזור לשיברי זכוכית של מכונית יהודית. פושעים מהתנחלו־יות הם פושעים דה־לוקס וצריך רק לצאת ידי חובה חוקית במעצר אותם שנפלו ממש לתוך זרועות החיילים. אל ילדים מרמאללה המשליכים אבנים על כמה מכוניות של יהודים מתייחסים הם כאל פושעים שיש לרדפם עד חורמה.

מיותר ממאה המכוניות ששמשות'יהם נופצו

המושלים

אלוף פיקוד המר־כז, משה לוי, עם ממלא־מקום מושל רמאללה, רב־סרן שמו־ליק, ליד פתח בית העירייה. השניים שמרו על דלת הכניסה בעת שנערכה ה־שיחה בין מפקד האיזור לראש־העירייה.